

Het Boek Daniël - Nummer Vijfentwintig

De onthulling van Babylons verval: een profetische passage van Nebukadnezar tot Belsazar

Jeff Pippenger
2023-12-20

De val van Belsazar in hoofdstuk vijf was voorafgeschaduwd door de val van Nebukadnezar in hoofdstuk vier.

“Tot de laatste heerser van Babylon was, evenals in type tot zijn eerste, het vonnis van de goddelijke Wachter gekomen: ‘O koning, ... tot u wordt het gesproken: Het koninkrijk is van u geweken.’ Daniël 4:31.” Prophets and Kings, 533.

Nebukadnezar vertegenwoordigt het begin en Belsazar het einde van het koninkrijk dat zeventig jaar regeerde, en symboliseerde aldus de heerschappij van het beest der aarde uit Openbaring hoofdstuk dertien (de Verenigde Staten), dat zou heersen gedurende de tijd dat de hoer van Tyrus (het pausdom) vergeten was.

En het zal geschieden te dien dage, dat Tyrus zeventig jaar lang vergeten zal worden, naar de dagen van één koning; na het einde van zeventig jaar zal het Tyrus vergaan als een hoer. Jesaja 23:15.

Nebukadnezar vertegenwoordigt daarom het begin van de Verenigde Staten, en Belsazar vertegenwoordigt het einde van de Verenigde Staten. Nebukadnezar vertegenwoordigt het begin van de Republikeinse hoer en het begin van de Protestantse hoer. Belsazar vertegenwoordigt het einde van de Republikeinse en de Protestantse hoer.

Het oordeel dat over Nebukadnezar werd gebracht, was „zeven tijden”. Het verhaal van Nebukadnezars leven als een dier gedurende tweeduizend vijfhonderd en twintig dagen werd door William Miller gebruikt in zijn toepassing van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, hoewel hij niet inging op de tweeduizend vijfhonderd en twintig, die in het oordeel over Belsazar wordt gesymboliseerd.

En dit is het schrift dat geschreven werd: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Dit is de uitlegging van de zaak: MENE; God heeft uw koninkrijk geteld en daaraan een einde gemaakt. TEKEL; Gij zijt in de weegschaal gewogen en te licht bevonden. PERES; uw koninkrijk is verdeeld en aan de Meden en Perzen gegeven. Daniël 5:25–28.

Afgezien van de uitleg die Daniël gaf aan het mysterieuze schrift op de wand, vertegenwoordigen de woorden „mene” en „tekkel” een gewichtsmaat, en deze woorden vertegenwoordigen ook een specifieke muntwaarde (Exodus 30:13, Ezechiël 45:12). Een „mene” is vijftig sikkels, of duizend gera’s. „Mene, mene” komt daarom overeen met tweeduizend gera’s. Een „tekkel” is twintig gera’s. Daarom komt „mene, mene, tekkel” overeen met tweeduizend twintig gera’s. „Upharsin” betekent „verdelen” en betekent daarom de helft van een „mene”, en vertegenwoordigt vijfhonderd gera’s.

Samengenomen vertegenwoordigen zij de som van tweeduizend vijfhonderd twintig.

De laatste verwijzing van Zuster White duidt aan dat Belsazar werd voorgesteld in een type door Nebukadnezar, maar meer in het bijzonder legde zij de nadruk op hun gemeenschappelijke oordeel, en beide oordelen worden voorgesteld als een symbool van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Er zijn enkele termen die de Schrift gebruikt om de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig voor te stellen. Jeremia stelt deze voor als Gods verbolgenheid.

Hoe heeft de Heere de dochter van Sion in Zijn toorn met een wolk bedekt, en de heerlijkheid van Israël uit de hemel ter aarde neergeworpen, en aan de voetbank Zijner voeten niet gedacht ten dage Zijns toorns! De Heere heeft al de woningen van Jakob verslonden en niet gespaard; Hij heeft in Zijn grimmigheid de vestingen van de dochter van Juda neergehaald; Hij heeft ze ter aarde toe vernederd; Hij heeft het koninkrijk en zijn vorsten ontheilgd. Hij heeft in de hitte van Zijn toorn alle hoorn van Israël afgehouden; Hij heeft Zijn rechterhand teruggetrokken van voor het aangezicht van de vijand, en Hij brandde tegen Jakob als een vlamvend vuur, dat rondom verteert. Hij heeft Zijn boog gespannen als een vijand; Hij stond met Zijn rechterhand als een tegenstander, en doodde al wat liefelijk was voor het oog in de tent van de dochter van Sion; Hij goot Zijn grimmigheid uit als vuur. De Heere was als een vijand; Hij heeft Israël verslonden, Hij heeft al haar paleizen verslonden; Hij heeft zijn vestingen verdelgd, en Hij heeft bij de dochter van Juda rouw en weeklacht vermeerderd. En Hij heeft Zijn tabernakel met geweld weggenomen, alsof het een hofhut ware; Hij heeft Zijn plaatsen der samenkomst verwoest; de Heere heeft in Sion de hoogtijden en sabbatten doen vergeten, en heeft in de verbolgenheid van Zijn toorn de koning en de priester versmaad. De Heere heeft Zijn altaar verworpen, Hij heeft een afkeer gehad van Zijn heiligdom, Hij heeft de muren van haar paleizen overgegeven in de hand van de vijand; zij hebben een geluid gemaakt in het huis des Heeren, als op de dag van een hoogtijd. De Heere heeft Zich voorgenomen de muur van de dochter van Sion te verdelgen; Hij heeft het meetsnoer uitgestrekt, Hij heeft Zijn hand van het verderven niet afgetrokken; daarom heeft Hij de voorwal en de muur doen treuren; tezamen zijn zij verkwijnd. Klaagliederen 2:1–8.

De toorn des Heren wordt voorgesteld als de „gramscha p van zijn toorn”, en zijn toorn werd voltrokken over zowel het noordelijke koninkrijk als het zuidelijke koninkrijk van Israël. Daarom duidt het boek Daniël een „eerste” en een „laatste” gramschap aan. Jeremia noemt een „lijn” die de Here „heeft uitgestrekt”, toen Hij zijn toorn uitoefende jegens zijn uitverkoren volk. Ook in 2 Koningen wordt naar die lijn verwezen.

En de HEERE sprak door Zijn knechten, de profeten, zeggende: Omdat Manasse, de koning van Juda, deze gruwelen gedaan heeft, en nog goddelozer gehandeld heeft dan al wat de Amorieten gedaan hebben, die vóór hem waren, en ook Juda met zijn afgoden heeft doen zondigen; daarom, zo zegt de HEERE, de God van Israël: Zie, Ik breng zulk onheil over Jeruzalem en Juda, dat bij ieder die ervan hoort, beide zijn oren zullen tuiten. En Ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria uitstrekken en het paslood van het huis van Achab; en Ik zal Jeruzalem uitwissen zoals een man een schotel uitwist, haar uitwissende en ondersteboven kerende. En Ik zal het overblijfsel van Mijn erfdeel verlaten en hen overgeven in de hand van hun vijanden; en zij zullen tot een buit en tot een roof worden voor al hun vijanden. 2

Koningen 21:10–14.

Het ‘meetsnoer’ van Gods verbolgenheid, dat Mozes’ ‘zeven tijden’ is, werd eerst uitgestrekt over het noordelijke koninkrijk (het huis van Achab), en daarna over Juda. Een andere bijbelse term voor de ‘zeven tijden’, die is afgeleid van Leviticus zesentwintig, is de term ‘verstrooid’.

Dan zal ook Ik u in grimmigheid tegenstaan; en Ik, ja Ik, zal u zeventvoudig tuchtigen om uw zonden. En gij zult het vlees van uw zonen eten, en het vlees van uw dochters zult gij eten. En Ik zal uw hoogten verwoesten en uw beelden omhouwen, en uw dode lichamen werpen op de dode lichamen van uw afgoden, en mijn ziel zal van u walgen. En Ik zal uw steden tot een woestenij maken en uw heiligdommen tot verwoesting brengen, en Ik zal de geur van uw liefelijke reukwerken niet ruiken. En Ik zal het land tot verwoesting brengen; en uw vijanden die daarin wonen, zullen daarover ontzet zijn. En Ik zal u onder de heidenvolken verstrooien, en achter u het zwaard trekken; en uw land zal een verwoesting zijn en uw steden een woestenij. Dan zal het land zijn sabbatten genieten, zolang het woest ligt en gij in het land van uw vijanden zijt; dan zal het land rusten en zijn sabbatten genieten. Zolang het woest ligt, zal het rusten; omdat het niet gerust heeft in uw sabbatten, toen gij daarop woonde. Leviticus 26:28–35.

De verstrooiing onder de heidenen werd voor Daniël vervuld toen hij als slaaf naar Babel werd weggevoerd, bij de gevangenschap van Jojakim. Terwijl Daniël zich toen in het „land van de vijanden” bevond, rustte het land en genoot het van „haar sabbatten”. Het tweede boek Kronieken deelt ons mee dat deze tijdsduur de zeventig jaren van Jeremia was, die Daniël in hoofdstuk negen kwam te onderkennen.

En hen die aan het zwaard ontkomen waren, voerde hij weg naar Babel; en zij waren hem en zijn zonen tot dienaren, tot aan de heerschappij van het koninkrijk van Perzië; om het woord des HEEREN, gesproken door de mond van Jeremia, te vervullen, totdat het land zijn sabbatten genoten had; al de dagen dat het verwoest lag, hield het sabbat, om zeventig jaren te vervullen. Doch in het eerste jaar van Kores, koning van Perzië, opdat het woord des HEEREN, gesproken door de mond van Jeremia, volbracht zou worden, verwekte de HEERE de geest van Kores, koning van Perzië, zodat hij een oproep deed uitgaan door heel zijn koninkrijk, en die ook schriftelijk liet vastleggen, zeggende: Zo zegt Kores, koning van Perzië: Alle koninkrijken der aarde heeft de HEERE, de God des hemels, mij gegeven; en Hij heeft mij opgedragen Hem een huis te bouwen te Jeruzalem, dat in Juda is. Wie is er onder u uit al Zijn volk? De HEERE, zijn God, zij met hem, en hij trekke op. 2 Kronieken 36:20–23.

De term „verstrooiing” is een symbool van de „zeven tijden”. Het oordeel over Nebukadnezar van „zeven tijden” leven als een beest, was een voorafbeelding van het oordeel over Belsazar, zoals weergegeven door de mystieke woorden op de wand: „mene, mene, tekem upharsin”. Belsazars oordeel werd voorgesteld door het handschrift dat overeenkwam met tweeduizend vijfhonderd twintig, hetzelfde aantal dagen dat Nebukadnezar als een beest leefde, en hetzelfde aantal jaren dat wordt aangeduid met de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

Het oordeel over Belsazar, dat werd voorafgebeeld door het oordeel over Nebukadnezar, werd symbolisch voorgesteld door de „zeven tijden”, en beide oordelen vertegenwoordigden een „val

van Babylon”, het symbool van de boodschap van de tweede engel. De eerste val van Babylon vond plaats toen de toren van Nimrod ten val werd gebracht.

En de gehele aarde was van één taal en van één spraak. En het geschiedde, toen zij uit het oosten voorttrokken, dat zij een vlakte vonden in het land Sinear; en zij woonden aldaar. En zij zeiden tot elkander: Komaan, laat ons tichels maken en die goed doorbranden. En zij hadden tichels in plaats van steen, en asfalt hadden zij in plaats van leem. En zij zeiden: Komaan, laat ons voor ons een stad bouwen en een toren, welks top tot aan de hemel reike; en laat ons voor ons een naam maken, opdat wij niet over de gehele aardbodem verstrooid worden. Toen daalde de HEERE neder om de stad en de toren te bezien, die de mensenkinderen bouwden. En de HEERE zeide: Zie, zij zijn één volk, en zij hebben allen één taal; en dit is wat zij beginnen te doen; nu zal hun niets worden belet van wat zij zich voorgenomen hebben te doen. Komaan, laat Ons nederdalen en aldaar hun taal verwarren, opdat zij elkanders spraak niet verstaan. Zo verstrooide de HEERE hen vandaar over de gehele aardbodem; en zij hielden op de stad te bouwen. Genesis 11:1–8.

Bij het oordeel over Babel, dat het oordeel over Nimrod was, „verspreidde” de Heere Nimrods opstandelingen over de „ganse aarde”. Nimrod en zijn trawanten wisten dat hun opstand zou veroorzaken dat zij verstrooid zouden worden, want zij hadden gezegd dat de drijfveer voor het bouwen van de toren en de stad was om „ons een naam te maken, opdat wij niet over de ganse aarde verstrooid zouden worden”.

Een „naam” is profetisch een symbool van karakter. Het karakter dat Nimrod en zijn metgezellen vestigden, wordt vertegenwoordigd door hun werken, want aan de vruchten zult gij het karakter kennen. De vrucht van Nimrods opstand, en daarom het symbool van zijn karakter, was de bouw van de toren en de stad. Een „toren” is een symbool van een kerk, en een „stad” is een symbool van een staat. De naam van Nimrods opstandelingen, die hun karakter vertegenwoordigt, was de vereniging van kerk en staat, die ook symbolisch wordt voorgesteld als het beeld van het beest.

De passage die de val van Babel aanwijst, bevat de uitdrukking „welaan” driemaal herhaald. De derde keer is wanneer God het oordeel brengt door hun taal te verwarren en hen over de aarde te verstrooien. De eerste „welaan” was de voorbereiding op de tweede „welaan”, toen zij hun stad en toren bouwden. Toen zij hun werk hadden volbracht gedurende de geschiedenis van de tweede uitdrukking „welaan”, daalde God neer om hun opstand zichtbaar in ogeschouw te nemen. De derde „welaan” was oordeel, en de tweede „welaan” was een zichtbare toets. De eerste „welaan” vertegenwoordigt hun eerste mislukking, en profetisch wijst het feit dat „welaan” driemaal wordt uitgesproken op het driedelige beproevingsproces van het eeuwige evangelie. Er is veel meer informatie in het getuigenis van Nimrods opstand en val, maar wij wijzen hier slechts erop dat de eerste keer dat Babylon (Babel) viel, het symbool van „zeven tijden”, zoals voorgesteld door de „verstrooiing”, wordt aangeduid. Nimrods oordeel werd voorgesteld door een verstrooiing, dat van Nebukadnezar door „zeven tijden” en dat van Belsazar door „tweeduizend vijfhonderd twintig”.

De handtekening van de Alfa en de Omega maakt duidelijk dat de profetische lijn die door de hoofdstukken vier en vijf wordt voorgesteld, de laatteregenboodschap van de tweede engel en de Middernachtsroep is. De lijn begint met de val van Babylon, voorgesteld door Nebukadnezar,

waarmee 1798 wordt aangeduid, toen geestelijk Babylon (het pausdom) voor de eerste maal viel. Vervolgens valt aan het einde van de lijn het Babylon van Belsazar, waarmee het begin wordt gemarkeerd van de voortschrijdende val van geestelijk Babylon (opnieuw het pausdom), beginnend bij de zondagswetcrisis. Er zijn twee getuigen van de val van Babylon aan het begin van de lijn en twee getuigen aan het einde van de lijn. De profetische logica onderkent de handtekening van het grote Begin en Einde, terwijl zij ziet dat het onderwerp van Babylons val in de lijn die door Daniël hoofdstukken vier en vijf wordt voorgesteld, door vier getuigen wordt bevestigd.

In de typologische en antitypische verhouding van Nebukadnezar en Belsazar vinden wij, wanneer die met de laatste dagen in overeenstemming wordt gebracht, het beest uit de aarde in zijn lamachtige toestand, voorgesteld door Nebukadnezar; en vervolgens, wanneer het spreekt als een draak, zien wij Belsazar. In deze profetische verhouding zien wij de Republikeinse hoorn, geleid door de Grondwet van de Verenigde Staten, voorgesteld door Nebukadnezar, en de omverwerping van de Grondwet, voorgesteld door Belsazar. Wij zullen Nebukadnezar ook zien als een wijze maagd en Belsazar als een dwaze maagd.

In het volgende artikel zullen wij onze beschouwing van Daniël hoofdstuk vier en vijf voortzetten.

„Belsazar had vele gelegenheden gekregen om de wil van God te kennen en te doen. Hij had gezien hoe zijn grootvader Nebukadnezar uit de gemeenschap der mensen was verbannen. Hij had gezien hoe het verstand, waarop de trotse monarch zich beroemde, hem werd ontnomen door Hem die het had gegeven. Hij had gezien hoe de koning uit zijn koninkrijk werd verdreven en tot metgezel van de dieren des velds werd gemaakt. Maar Belsazars liefde voor vermaak en zelfverheerlijking wiste de lessen uit die hij nooit had mogen vergeten; en hij beging zonden gelijk aan die welke opmerkelijke oordelen over Nebukadnezar hadden gebracht. Hij verspilde de gelegenheden die hem genadig waren geschonken en verzuimde de mogelijkheden binnen zijn bereik te benutten om met de waarheid bekend te worden. ‘Wat moet ik doen om behouden te worden?’ was een vraag waaraan de grote maar dwaze koning onverschillig voorbijging.“

„Dit is het gevaar van de achteloze, roekeloze jeugd van heden. De hand van God zal de zondaar doen ontwaken, zoals zij Belsazar deed, maar voor velen zal het te laat zijn om zich te bekeren.

‘De heerser van Babylon bezat rijkdom en eer, en in zijn hoogmoedige zelfgenoegzaamheid had hij zich verheven tegen de God van hemel en aarde. Hij had op zijn eigen arm vertrouwd, niet vermoedend dat iemand het zou durven zeggen: “Waarom doet gij dit?” Maar toen de geheimzinnige hand letters op de wand van zijn paleis schreef, werd Belsazar door ontzag bevangen en tot zwijgen gebracht. In een ogenblik werd hij geheel van zijn kracht beroofd en vernederd als een kind. Hij beseftte dat hij was overgeleverd aan de genade van Iemand die groter was dan Belsazar. Hij had de spot gedreven met heilige dingen. Nu was zijn geweten ontwaakt. Hij beseftte dat hij het voorrecht had gehad de wil van God te kennen en te doen. De geschiedenis van zijn grootvader stond hem even levendig voor ogen als het schrift op de wand.’ Bible Echo, 25 april 1898.